

cím věřitelem anebo tím způsobem, že by dal bernímu úřadu jinou přiměřenou jistotu nebo že by dlužnou daňovou pohledávku zaplatil. Vytýkajíc, že nižší soudy posuzovaly žalobní nárok neprávem podle čl. 355 a 357 obch. zák., vychází dovolání z předpokladu, že se tato zákonná ustanovení vztahují na případy, kdy smluvník plniti může, ale nechce, nikoliv na případy, kdy se splnění kupní smlouvy stalo nemožným, jak tomu prý je v tomto případě. Bezpodstatnost této výtky plyne již z hořejších vývodů, jimiž bylo doličeno, že u žalovaného nešlo o absolutní nemožnost splnění smlouvy.

Čís. 15581.

Ustanovení § 36 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n. neplatí v řízení o zbavení svéprávnosti.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1936, R II 501/36.)

Rekursní soud odmítl pro opožděnost rekurs Marie H-ové do usnesení prvního soudu, jímž byla zbavena úplně svéprávnosti. Důvody: Stížnost Marie H-ové byla podle § 49 čís. 3 řádu o zbavení svéprávnosti jako opožděná odmítnuta, neboť nebyla podána v konečné lhůtě 14 dnů. Předpisu § 36 nesp. z. (čís. 100/31) nelze použiti, poněvadž podle poslední věty § 36 cit. zák. jest tu užití ustanovení řádu o zbavení svéprávnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ustanovení § 36 zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931 čís. 100 Sb. z. a n. nemůže se stěžovatelka dovolávat, neboť podle § 56, odst. 1 řádu o zbavení svéprávnosti ze dne 28. června 1916 čís. 207 ř. z. platí v řízení o zbavení svéprávnosti předpisy nesporného řízení (podle § 53, odst. 1 zákona čís. 100/31 Sb. z. a n. nyní obdobná ustanovení tohoto zákona) jen potud, pokud řád o zbavení svéprávnosti nemá odchýlných ustanovení. Takové zvláštní odchýlné ustanovení pro rekurs proti usnesení okresního soudu o zbavení svéprávnosti obsahuje však § 49, odst. 3 řádu o zbavení svéprávnosti, který prohlašuje rekursní lhůtu výslovně za lhůtu konečnou a neprodlužitelnou. Toto ustanovení nepozbylo vydáním zákona čís. 100/31 Sb. z. a n. účinnosti (§ 1, odst. 2 tohoto zákona).

Čís. 15582.

Slyšení účastníků podle § 125 nesp. pat. nemusí se státi soudem samým, stačí, že se stalo notářem jako soudním komisařem.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1936, R II 231/36.)

Po skončení pozůstalostního řízení zažádala pozůstalé vdova, aby v pozůstalostním řízení bylo pokračováno, protože prý našla testament zůstavitelův. Prvý soud postoupil proto spisy notáři k projednání, avšak notář vyslechnuv zákonné dědice (mimo pozůstalou vdovu) předložil spisy soudu s tím, že tito zákonní dědicové platnost testamentu popírají a na svých dědických přihláškách ze zákona trvají. **P r v ý s o u d** poukázal pak podle § 126 nesp. pat. pozůstalou vdovu s jejím nárokem na zjištění platnosti testamentu na pořad práva proti odporujícím dědicům ze zákona a odůvodnil svoje usnesení tím, že vnitřní platnost domnělého testamentu jest pochybná. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl rekursu pozůstalé vdovy do tohoto rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu pozůstalé vdovy a v otázce zmatečnosti podle § 41, odst. 2 g) zák. čís. 100/31 pro porušení zásady slyšení účastníky před rozhodnutím, uvedl v

d ů v o d e c h :

Podle § 41, odst. 2 písm. g) zákona č. 100/31 Sb. z. a n. jest důvodem zmatečnosti, byla-li porušena zásada o nutnosti slyšení účastníky před rozhodnutím. Tato zásada je provedena v § 18, odst. 2 téhož zákona, kde jest nařízeno, že všem účastníkům jest dáti příležitost, by se o věci vyjádřili, a to zpravidla ústně. Soud však může podle okolností oznámiti účastníku písemně stav věci a vyžádati si vyjádření písemné. Jestliže tudíž v souzeném případě stěžovatelka sama učinila návrh na obnovu, správně pokračování v pozůstalostním řízení, protože nalezla dopis, jež pokládá za testament, a když z tohoto domnělého testamentu se přihlásila, naproti čemuž ostatní zákonití dědicové před notářem jako soudním komisařem se vyjádřili, že předložený dopis za testament neuznávají, a když pak soud — a nikoli notář — rozhodl ve smyslu § 126 nesp. pat., nebyl porušen předpis o nutnosti slyšení účastníky, neboť k řádnému slyšení účastníků nařízenému v § 125 nesp. pat. není třeba, aby slyšení to nezbytně se stalo před soudem samým. Jestliže někteří dědicové nebyli při jednání osobně přítomni, nýbrž byli zastoupeni svými plnomocníky, nebyla tím zásada slyšení účastníky porušena, neboť podle § 8 zákona č. 100/31 Sb. z. a n. účastníci mohou v nesporném řízení vždy jednati sami nebo zmocněncem, a nelze nahlédnouti, proč by k vyjádření podle § 125 nesp. pat. museli zmocněncům uděliti zvláštní plnou moc.

Čís. 15583.

Nicotnost úmluvy knihovních věřitelů, že jeden z nich nebude při exekuční dražbě podávati, převezme-li druhý jeho dluh.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1936, Rv I 2416/34.)

Žalobci byla přiklepnuta v dražbě nemovitost, když před tím došlo mezi ním, jeho otcem a žalovanou k ujednání, že žalobce, i když vydraží nemovitost za nejvyšší podání, kterým pohledávka žalované ne-